

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**R. P. Jvlii Fatii// Societatis Iesv// Liber// De
Morti-//ficatione No-//strarvm Passionvm,// Pravorvmqve
Affe-//ctvvm**

Fazio, Giulio

[S.l.], 1599

XIII. De Resignatione.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-48673](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-48673)

in fine huius capituli sententiã quam-
dam D. Bernardi breuem quidem
verbis, sed in qua omnia ea conti-
nentur, quæ de damno dici possunt,
quod sibi aliisq; inferunt illi, qui de
proprio suo iudicio, ac de seipsis ni-
mium præsumunt, *Hi sunt*, inquit, *Bern. ser.*
vnitatis diuisores, inimici pacis, charita- *3. de Re-*
tis expertes, vanitate tumentes, placen- *surrect.*
tes sibi, & magni in oculis suis; ignoran-
tes Dei iustitiã, & suam volentes statuere.
Quæ sententia ex tanti viri, mortifi-
catione & lumine diuino præstantis
ore prolata; satis esse deberet, vt in-
duceremur ad efficacem remediũ tan-
to malo adhibendum.

CAPVT XIII.

De Resignatione.

Resignatio, id est, *Rei assi-*
gnatio, est actus quidam,
quo homo homini ali-
quid idcirco assignat, vt
disponat de eo absolutè siue cum

COR.

conditione, prout inter se conueni-
 rint. Resignatio verò, vt de ea spiri-
 tuales Magistri loqui solent, nihil al-
 liud est, quàm præstantissimus qui-
 dam actus nostri liberi arbitrij, quo
 Dei seruus, longâ experienciâ, san-
 ctorumq; exemplis consiliisq; edo-
 ctus de periculo, cui se exponit va-
 nusquisque, qui in vita spirituali se
 ipsum regere præsumit in rebus suis
 propriis, iudicium, sensumq; suum,
 exuens seipsum, suaq; omnia libera
 in manus Dei, eorumq;, quos loco
 Dei in terris veneratur, resignat, vt
 de se disponant in omnibus, prout
 ipsi iudicauerint magis expedire
 ad gloriam & cultum Dei, tum ad
 proprium profectû. Eo planè modo,
 quo beatissima Virgo, Dei Mater,
 intellecta Dei voluntate ab Archang-
 gelo, modoq; hanc volûtatem exe-
 quendi; mox se in manus Dei resi-
 gnauit, dicens; *Ecce ancilla Domini,*
fiat mihi secundum verbum tuum. Quo
 item B. Apostolus, à Domino voca-

Luca 1.

tus,

tus,
 quie
 B. A
 do d
 Da D
 Eo d
 rus
 Clin
 ex p
 ligio
 gend
 fastu
 Mon
 eum
 affec
 quac
 iugû
 te obe
 verb
 prog
 aliqu
 sui o
 cien
 Sicut

rus, seipsum resignauit, Domine, in- Act. 9.
 quiens, *quid me vis facere?* Et eo, quo
 B. Augustinus, quando eodem mo-
 do dispositus, Deum alloquebatur: S. Aug.
Da Domine quod iubes, & iube quod vis: soliloq.
 Eo deniq; modo, quo Magnus Isido- cap. 18.
 rus Alexandrinus, de quo refert B.
 Climachus, q; cum fuisset in seculo Climac.
 ex primoribus Alexandriae, ac Re- de obed.
 ligionem ingressus in suo modo a- grad. 4.
 gendi nescio quam grauitatem &
 fastum secularem retineret, illiusq;
 Monasterij Abbas animaduerteret,
 eum necdum omnino seipsum atq;
 affectus seculares exuisse; dixit illi
 quadam die: *Isidore, si reuera Christi*
ingū tollere decreuisti, volo ut ante omnia
te obediētia laboribus exerceas. Quibus
 verbis intellexit Isidorus, si serid
 progredi, & in Dei seruitio profectū
 aliquem facere vellet; resignationē
 sui omnimodā in manus praelati fa-
 ciendam esse; mox itaq; respondit;
Sicut fabro ferrum subiectum est, ita &

H ego

ego, ô pater, me ipsum obedientia expono.
 Quasi diceret. Iam, ô pater, me-
 ipsum totum non secus ac ferrum fa-
 bri manibus, posthac versandum ob-
 fero ac trado, vt tu ipse disponas ar-
 bitratu tuo, eamq; mihi formam im-
 primas, quam iudicaueris impi-
 mēdam, ad omnia, iuuante Deo, re-
 peries me quā promptissimum.
 qui postea magna animi promptitu-
 dine Abbatis sui mandatis obtem-
 perans in omnibus; breui ad tantam
 peruenit perfectionem, vt cū paulo
 post ex hac vita migraret ad alteram;
 euidētia dederit signa, se in be-
 atorum numerū esse à Deo ascriptū.
 Hinc meritò S. Paulus eos laudat.
 Qui, vt ipse ait, *Semetipsos dederūt pri-
 mū Domino, deinde nobis per volunta-
 tem Dei.* Et B. Climachus, *Beatus,* in-
 quit, *qui voluntatem suam ad finem vs-
 que mortificauit, suiq; ipsius curam om-
 nem atq; diligentiam spiritali magistro
 permisit. Quemadmodum enim ali-*

2. Cor. 8.

Clim. de
obed.

grad. 4.

quis
 & v
 pruc
 ctua
 me
 liga
 lun
 ret,
 tun
 ille
 pro
 vol
 nitu
 ctu
 riga
 peri
 tur
 pos
 chu
 de
 refi
 sua
 ma
 ma
 quis

quis nauiculâ solus in mari magno,
 & vndiq; procellis agitato, nauigans,
 prudenter faceret, si nauiculam flu-
 ctuantem, & vicinam periculo sub-
 mergendi triremi casu trãseunti al-
 ligaret, vt felici huius cursu non so-
 lum præsens vitæ discrimen euade-
 ret, sed ipsum quoq; quem petit por-
 tum, subiret; ita prudentissimè agit
 ille qui in hoc spiritualis vitæ mari
 procellis & tempestatibus obnoxio;
 voluntatè suam spirituali patri pe-
 nitus resignare decreuit, vt eius du-
 ctu, quasi fune quodam, ab ipso di-
 rigatur, multoq; facilius, & minori
 periculo ad illum finem perduca-
 tur, què sibi in diuino seruitio pro-
 posuit. Atque hoc est, quod Clima-
 chus significare voluit, cum loquens
 de Religiosis, qui se ad hunc modum
 resignant, ait, eos esse: *Qui sarcinam* Climac.
suam alterius collo imponunt, & aliorum de obed.
manibus subleuati, natantes mare hoc grad. 4.
magnum traiciunt.

Et certè, sicut inter maxima Dei

H 2 fla-

flagella numeramus, hominem sibi
 ipsi relinqui; ita inter maxima Dei
 beneficia reponenda est illa gratia,
 quo homo seipsum exuit, ut à Divi-
 na Maiestate in suis Ministris guber-
 netur ac possideatur: quibus, cum
 semel animam suam liberè tradidit
 gubernandam, tamquam iis, qui ex
 actissimâ de illa sunt reddituri De-
 rationem, illis postea in reliquo

S. Bas. in
 Reg. sup.
 disp. 48.

dat oportet. *Etenim cui animas nostras
 gubernandas commisimus tanquam Deo,*
 inquit S. Basilius, *de iis rationem red-
 dituro, prorsus absurdissimè facimus, si
 huic fidem in rebus cõtempnissimis abro-*

D. Basil. *gamus.* Et, ut idem alibi dicit, *Culpam
 Reg. bre. suam cognoscere debet, qui huiusmodi est,*
 69.

*ut ipse sua sponte constituere aliquid au-
 sus fuerit, cuiuscunq; generis illud fuerit:
 neq; enim ipsa etiam, quæ suo genere bo-
 na sunt, ex proprio arbitrio geri cõveniunt.*
 Et ratio est manifesta. *Qui enim sei-*

D. Basil. *psum, inquit D. Basilius, abnegavit, se-*

seq
 quo
 ver
 exp
 ali
 da
 in
 ves
 dist
 titi
 gio
 rio
 vel
 fiti
 exi
 po
 qu
 par
 cor
 pla
 ma
 Cù
 seq

*seq₃ voluntatibus omnibus spoliavit, is nō Reg. fus.
quod vult faciet, sed quod docetur. Neg₃ disp. 4¹
verò ratio permittit eum sibi ipsi, quod
expediat, eligere, qui gubernationem suā
aliis tradiderit.*

Vnde meritò S. Bernardus, quos- S. Bern.
dam Religiosos reprehendens, qui serm. 19.
in hunc occurrerant errorem, *Qui sup. cant.
vestri, inquit, curam semel nobis credi-
distis, quid rursus de vobis vos intromit-
titis? Neq₃ video profectò, cur Reli-
giosus, postquam se Deo, suisq₃ supe-
rioribus integrè resignavit, denuò se
velit sui ipsius, rerumq₃ suarū dispo-
sitioni immiscere, manifesto indicio
exiguæ suæ erga Deum, fiduciæ, vel
potius argumento iudicij temerarij,
quo Prælatum, vt minus idoneum,
parumq₃ de rebus suis sollicitum,
condemnat. Quam cogitationem vt
planè iniquam condemnans B. Cli-
machus, ita cum Religiosis loquitur;
*Cùm tibi cogitatio suggesserit, vt Præla-**

Climac. *tum tuum aut diiudices, aut damnes, ab*
 de obed. *ea non secus quàm à fornicatione resili-*
 grad. 4. *neg, prorsus huic serpenti requiem pra-*
stes, non locum, non ingressum, non
initium. Loquere ad huiusmodi Drac-
nem, atq, his verbis lacesse; O maligniss-
me seductor, non ego ducem meum diu-
dicandum suscepi, sed ille me: non ego
illius, sed ille mei Iudex est.

Neque hoc valde difficile erit ei,
 qui Christū Dominum, cui obedit,
 quemq; reueretur, in Prælato suo as-
 sueuerit intueri; hæc enim cogita-
 tio tantū in mentibus ipsorū quo-
 que Ethnicorum effecit, vt honorē
 & obedientiam cuidam detulerint,
 quem alioqui & hac & illo indignū
 Herodo. reputabant. Narrat Herodotus,
 li. 2. hist. author celebris, exemplum ad hanc
 rem explicandam valdè opportu-
 num, de Rege quodam Ægypti A-
 masis nomine, quem inter initia
 contemnebant Ægyptij, nec vllius
 momenti ducebant, vt quod plebe-

ius
 Sec
 spe
 lia
 rea
 ui
 illo
 fec
 sta
 tes
 ma
 co
 pe
 m
 su
 qu
 It
 et
 pl
 se
 b
 n
 t
 F

ius

ius fuisset, nec insigni familia ortus: Sed hos Amasis ad se solertia, non asperitate, perduxit. Erant ei cum alia bona infinita, tum vero peluis aurea, in qua tam ipse, quam oēs conuiue semper pedes abluebant; hanc ille confregit, ex eaq; Idoli statuam fecit, & in appositissimo vrbis loco statuit. Ægyptij simulacrum ad euntes, magnoperè venerabantur. Id Amasis fieri à popularibus edoctus, conuocatis Ægyptiis aperit, ex illa pelui, in quam primò Ægyptij euomere, & in qua pedes abluere consueissent, factum esse simulacrum, quod tunc tantoperè venerarentur. Itaque se aiebat perindè atq; peluim esse factum: qui si antehac fuisset plebeius, in præsentiarum tamen esset rex, eoq; iubere, vt sibi honor haberetur atque reuerentia. Hunc in modum ad se traduxit Ægyptios, ita vt æquum censerent, ei seruire. Hæc Herodotus.

Quod si vnus hominis barbari

H 4 ratio

- ratio populis, moribus & ritu infidelibus, allata euentu tam felici accepta est; quid apud Christianos & Religiosos efficere debet, qui intelligunt & credunt id, quod Christus Dominus ad hoc propositum significare voluit, cum dixit; *Qui vos audit, me audit, & qui vos spernit, me spernit*
- Lucæ 10.
- Rom. 3. quodque Apostolus Paulus, cum ait *Non est potestas nisi à Deo, & qui potestati resistit, Dei ordinationi resistit*, certum est, hanc vnicam rationem in illo Religioso plus effecisse, quam aliam quamcumque, qui, ut narrat B. Climachus in Monasterio quodam Alexandriae Monachis quamplurimis in culina ministrabat solus, coci officium gerens, atque in hac administratione officij tanti laboris tantarumque distractionum, tantam semper retinebat pacem & deuotionem, quasi perpetuo vacaret orationi, cuius rei causam rogatus à Climacho, inter alia respondit:
- B. Clim. *Nunquam me hominibus seruire arbi-*

tratus sum, sed Deo. Hac ipsa ratione de obed.
 persuasus quidā sanctus Monachus, grad. 4.
 Laurentius dictus, annos habens octuaginta, in Religione verò quadraginta octo, qui publicum quoddā & arduum opus à suo Abbate sibi impositum executus est: qui postea à B. Climacho tunc præsente interrogatus, an tunc, dùm id exsequeretur, aliquam sensisset cōtra Abbatem cogitationem sinistram: respondit, se non solùm nihil huiusmodi sensisse, sed potius repræsentiādo sibi in persona sui Prælati, Christi imaginem, sibi penitus persuasisse, hoc præceptū nō à terreno aliquo homine, sed ab ipso Deo fuisse profectum. Quo responso non solùm tunc Climacho satisfactum abundè est, sed & nos apertissimè intelligimus, quantam habeat efficaciam consideratio personæ Christi in nostris superioribus, quæ sola sufficeret ad remouendam ex animis nostris omnem cogitationem alienā ab illa obedientia & veneratione, quam illis debemus.

H 5 Neq;

Neq; vlllo modo negandum est quin DEVS singularem omnium habeat protectionem & curam eorum qui tanto amoris affectu, tantaq; reuerentia seipfos in superiorum manus resignant. Si enim Deus tantam suscepit protectionem & custodiam Iacob Patriarchæ, vt integrum Angelorum exercitum in illius tutelam, vt ipse quodam cordis in-
Gen. 22. *Castro Dei sunt hac,* quod reliquisset domum foceri sui Laban; quid faciet seruo suo, qui non solum parêtes aut alias quasdam res externas, sed seipsum quoq; Dei amore, reliquit, & se purè ab eo per Ministros suos dirigi & gubernari permittit? Hoc videtur Propheta Dauid in seipso non sine interiori quodam gaudio sensisse, cum vanam peccatorum fiduciam damnans diceret: *Ego autem mendicus sum & pauper, Dominus sollicitus est mei; adiutor meus & protector meus tu es, Deus meus.*

Psal. 36.

Quasi

Quasi diceret, postquam ego in conspectu Dei me ipsum humiliavi, omnibusque mundanis me priuavi subsidiis, amore Dei, ipse mei suscepit curam, de me cogitat, meque singulari quadam sollicitudine defendit. Quae verba eo magis Dei seruus usurpare potest, quo magis se, non solum Dei amore, omni exteriorum rerum dominio sancta hac resignatione abdicauit, sed & seipsum quoque, ita, ut iam in seipso nullum aliud velit agnoscere dominium, quam quod a suis superioribus conformiter diuinæ voluntati sibi exequendum cognouerit. Quare merito poterit de singulari hac Dei in se protectione gloriari, & ingenti animi voluptate sæpè prædicta Davidis verba usurpare:

Ego autem mendicus sum & pauper, Dominus sollicitus est mei, adiutor meus

& protector meus tu es, Deus

meus.